

Razkrivanje resnice

Iz knjige: *SPoročilo človeštvu na razcepu poti*

Razkrivanje resnice mora vzdrževati načelo, da je neka „resnica” toliko časa „sprejemljiva”, dokler se ne izkaže za laž. Današnja „državotvornost” velik del resnic - upoštevajoč ta, identičen princip - zadržuje in jih potvorjene razsipa med ljudi, da lahko obstane in se samozaščitniško vzdržuje. Proces razkrivanja resnice lahko sledimo preko dveh aksiomov: Da resnica ni relativna, torej so njene ideje objektivnejše od drugih, in da nikoli ni v kontradikciji sama s seboj, čeprav so laži lahko tudi v skladu s tem, vendar mešanje laži in resnic pokaže kontradiktornosti, kaj „paše” in kakovse gre skupaj. Druga analogija terja konstantno razmišljanje, preučevanje in diskusije velikih količin materialov, ki jih zmoremo sortirati in filtrirati s pomočjo intuicije in kritičnega razmišljanja. Pomnimo, dokler je naš pogled na svet v skladu z vsem, imamo ali popolnoma prav ali popolnoma narobe. Resnico preverjajmo z logiko vedno v tandemu z intuicijo. V konfliktu med njima preverimo naše logične predpostavke. Koristimo intuicijo za vodenje in logiko za analizo. Od teorij lahko sigurneje usvajamo tisto ki:

- pojasnjuje vsa dejstva
- pojasni dejstva boljše od drugih teorij
- pojasni dejstva, ki jih predhodne teorije ne zmorejo
- je logično dosledna brez notranjih kontradikcij
- ima smisel
- za katero intuitivno čutimo da je v redu.

Teorijo je vredno zadržati če: - vsebuje stvari, ki so kasneje potrjene s pomočjo pregleda

- najdemo vezo iz drugih neodvisnih izvorov.

Seveda je veliko enostavneje izgraditi most do resnice, če je nekdo v resnici, že na drugi strani. (izvor: galaksija.com, prirejeno) Z nevednostjo in zavajanjem množic (s polresnicami) oblast utrjuje vladavino. Stalna praksa vseh državnih politik je tudi prikrivanje znanja, inovacij, izumov ter močnih tehnologij. Nenehno izčrpavanje naravnih bogastev in obenem še ljudi vsega planeta, traja ves čas intenzivno in programirano, še posebno, da ljudje (posamezniki) ne bi

zaužili časa zase, za svobodo samopreučevanja, ki je iskanje takšnih in drugačnih resnic. V kolikor mislimo, da so izrečene besede prehude, gotovo malo dejstev prepoznamo, očitno nočemo dvigniti pogled in priznati realnosti našega vida. Če se človek hoče ukvarjati z resnico, mora glavo potegniti iz peska. Vse resnice so sicer odvisne od lastnega stališča in le variirajo v „kvalitetah“ razvitosti neke morale, zavesti, duha, motivov, okoliščin. Višjo zavest kot razvijemo, več resnice prepoznavamo. Sociološke stvarnosti (resnice) so veliko več kot le naša razlaga, a tudi precej manj kot je resnica sama, torej je resnice vedno več kot mislimo ali izpovemo. Resnica je tudi Bog in najbližji Bogu je tisti, ki je najbližji resnici. Vendar več videnja in znanja kot pridobivamo, več bridkosti dobivamo. Zato resnice ni potrebno ustvarjati, temveč jo predvsem prepoznavajmo, saj jo je dovolj.